

ПРОСТЪ РАЗКАЗЪ ЗА ВЪРНОСТЪТА

Е нима вече остана самъ? Какво стана съ голѣмата любовъ? И този път ли сжщиятъ край, неизбѣжниятъ? — питаше съ явно любопитство приятелтъ, съ който се бѣха срещнали на улицата.

— Добре че те срещнахъ. Случи се нѣщо, което никакъ не очаквахъ. Но, може би, по-добре, че стана така, — искаше да продължи, но другиятъ го прекъсна и му предложи да влѣзатъ въ кафенето, предъ което се бѣха спрѣли.

Седѣха вече край масата. И двамата се радваха, че сж заедно и че ще могатъ да си говорятъ свободно. Говорѣха бързо, сякашъ говорѣха въ чакалната на гара, откъдето следъ нѣколко минути влаковетѣ ще ги отнесатъ на различни посоки. Въ сжщность тѣ имаха много време да си говорятъ.

— Да, самъ. И взехъ това решение за винаги, защото вече не вѣрвамъ на женитѣ, пъкъ и на себе си отдавна съмъ престаналъ да вѣрвамъ. Но никой не вѣрва на себе си и грѣши твърде много, че вѣрва на другитѣ. Да остана завинаги самъ, това ми се струва невъзможно, но поне до тогава, докато забравя.

А сега, слушай какъ се раздѣлихме. Случи се това, което трѣбваше да стане, за да се убеди тя въ моята невѣрность. А азъ сжщо, безъ да искамъ и безъ тя дори да го знае, се увѣрихъ, че и тя ми изневѣрявала.

— Какъ?